

Hlavní události tohoto roka by mělo být dokončení dějin volyňských Čechů. Apalujeme proto na všechny členy a přátele Sdružení, aby pomohali shromážďovat materiály, které by pomohly doc. Dr. J. Vaculíkovi práci zdárně dokončit ke stanovenému termínu. Tato kniha by pak neměla chybět v žádné rodině volyňských Čechů.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/95
ročník 5

ÚKOLY SDRUŽENÍ ČECHU Z VOLYNĚ

a jejich přátel v roce 1995

Hlavním úkolem uvedeným v usnesení a stanovách, které byly přijaty na 2. konferenci SČVP, tedy na nejvyšším orgánu naší organizace, je (cituji): "Dokončit a urychleně sepsat kompletní a pravdivé dějiny volyňských Čechů. Objektivně zhodnotit především jejich účast v osvozené válce západního národa v období obou světových válek a zejména jejich podíl na vzniku samostatné České republiky. Dále se zde uvádí: "... Pozornost věnovat dosud neosvětleným nebo zkráceným skutečnostem hlavně v období repatriace a usidlování volyňských Čechů v ČR."

Tyto volyňské dějiny začal psát, ak známo, doc. Dr. J. Vaculík, historik z Masarykovy univerzity v Brně. Ze smlouvy, uzavřené s ním v minulém roce vyplývá, že celý text dokončí v září letošního roku. Tento autor není původem Volyňák, avšak mezi volyňskými Čechy vyrůstal, konkrétně na Šumperku. Zde poznal jejich život, mentalitu a osudy. Ty ho zaujaly natolik, že je začal sám, spontánně, vědecky zpracovávat. Z těchto důvodů jsme přesvědčeni, že daný úkol, pro nás tak důležitý, v letošním roce zdárně dokončí.

Snázíme se, po vzájemné dohodě, m v jeho práci a usilí pomáhat. Patří sem především pořádání volyňských sympózií. Začali jsme s ním v minulém roce a budeme opět pokračovat v letošním roce tak, aby s doc. Vaculíkem mohli i nadále oěřovat u žijích Volyňáků údaje uváděné v písemnictví. On tato setkání hodnotí kladně a vybízí nás k jejich pokračování. Mnozí z vás jste se jich aktivně zúčastnili, živě diskutovali a tím mu upřesňovali naše dějiny.

Do tohoto stěžejního historického díla se nám podařilo zapojit další špičkové a věhlasné historiky z Karlovy univerzity, především prof. Dr. Otto Urbana a doc. Dr. Zdeňka Urbana, dále historiky České akademie věd, Dr. Zilenského a Dr. Hostičku a také Mgr. Danuši Manovou, oba poslední jsou našimi krajanmi. Jmenovaní začali na těchto sympóziích přednášet základní referáty,

započítá dílo, byť s dvouletým zpožděním, zdárně a na vysoké odborné úrovni ve stanoveném termínu dokončíme.

Oni budou též tvořit jádro oponentů a kritiku sepsaného textu doc. Vaculíkem a také základ nové vznikající historické komise SČVP. Získat naše přední historiky nebylo úkolem lehkým, všichni sou pracovním zatížením pomohli i osobní kontakty, někdy i vztahy k lékářskému pacient, ale hlavně jejich dobrý poměr k volyňským Čechům.

Vydání tohoto stěžejního volyňského díla nebude věcí snadnou ani ze stanoviska našich finančních možností. Činíme však již nyní příslušné přípravy, sháníme především sponzory. Očekáváme je i z řad krajanů. Celá věc se jeví prozatím nadějně. Jsme přesvědčeni, že když se do plnění tohoto úkolu zapojíme všichni, pak se nám jeho realizace podaří. Věříme, že tato kniha nebude chybět v žádné volyňské rodině.

V letošním roce stojí před námi další důležité úkoly, uvedené ve Stanovách a usnesení, to jest: "Zhodnocení porepatričního období a splývání volyňských Čechů s místním obyvatelstvem." Je to tedy období po návratu do vlasti jak v prvních tak i pozdějších letech. Jinými slovy vyvstává potřeba, ba nutnost, pokračovat v sepsávání dějin volyňských Čechů po roce 1947. Tento požadavek byl jednoznačně akceptován a přijat na prvním zasedání nově zvoleného předsednictva ÚV SČVP.

Bude nutno zaměřit pozornost především na význam a činnost Svazu Čechů z Volyně, na příčiny jeho zániku v r. 1953, na kompletní zpracování perzekuce volyňských Čechů jak v bývalém SSSR tak v ČR. Dále by se měl zpracovat kulturní, společenský a také ekonomický život volyňských Čechů a vůbec krajanůská aktivita v celém prožitém období. Doc. Vaculík tento úkol bohužel nepřijal a další oficiální historikové rovněž. Nezbude nám tedy nic jiného, než se o to pokusit sami. Do tohoto díla by se měli co nejdříve zapojit všichni schopní krajané. Myslíme si, že by ho mohli zvládnout naši oficiální

historici, především Dr. Hostička a Mgr. Manová a další členové SČVP, především bývalý předseda SČVP Jaroslav Chudoba, první předseda SČVP prof. M. Šatava, bývalý tajemník SČVP ing. Hofman, dále prof. V. Židlický, R. Hlaváček, ing. V. Petříček, ing. V. Landa, J. Větrovec V. Šimek, K. Zivka a další. Předpokládáme, aby jim historici z povolání ukládali studijní úkoly, vedli je metodicky a hodnotili společně získané výsledky. Vždyť mnozí z nich prokázali své schopnosti sbírat údaje v literatuře, kronikách, archívech, muzícih a tak z ústního podání našich dosud žijících krajanů. Výše uvedený historik prof. Otto Urban takovouto historickou práci hodnotí velmi pozitivně a přislíbil metodickou pomoc při konečném zpracování a vyhodnocení takto získaného materiálu.

Aktuálním úkolem i v letošním roce bude zajišťování programu putovní výstavy "Osudy Čechů na Volyni". Povinností s tím spojené plní velmi dobře jak Dr. Slavík z Národního muzea a ing. J. Hofman z SČVP. V nich máme záruku, že harmonogram putovní výstavy bude dodržen. Musí být též zajištěno věcné a průběžné publikování všech údajů s tím spojených ve Zpravodaji. Na této důležité akci v našem Sdružení by mohla, respektive měla být větší účast, především však návštěvnost nejen volyňských krajanů, ale také dalších občanů, hlavně školních dětí, studentů a podobně. Měli by se o to výrazně přičinit vždy místní činitelé.

I v tomto roce budeme poskytovat pomoc našim černobylynským krajanům. Očekáváme však, že budou sami vyvíjet stále větší a iniciativnější činnost. Bylo by vhodné, abynám v krátké době navrhli konkrétnější formu vzájemné spolupráce, aby co nejdříve předložili jakýsi statut, organizační řád, pracovní náplň jejich komise. V ní by si sami měli řešit většinu svých problémů. Společně pak bychom se měli věnovat jen zavažným základním problémům a úkolům. To jest jejich občanství a adaptaci na poměry a život v ČR.

Chtěli bychom je ubezpečit: Ze sdílíme jejich občanské nepřijetí, věříme však, že je překonají, že v nehoršlivém vydrží v určitým napětí ještě 2-3 roky, než občanství

získají. Potěšující skutečností je, že se černobylyskými krajanův v ČR líbí, že se jim po materiální stránce daří zcela dobře a že se nechytí vracet zpět na Ukrajinu.

Důležitým, spíše nutno říci, že velmi důležitým pracovním úsekem bude i v letošním roce ediční činnost, především vydávání Zpravodaje. Tento náš časopis musí být stále hlavním spojovacím článkem všech našich krajanů. Musíme propíchnout učitě vše, aby v jeho redakci nastala klidná práce perzonnální stabilizace a dobré mezilidské vztahy. Vypracovali jsme a přijali na posledním usneseníščením ÚV přesná kritéria a postupy při přípravě každého čísla Zpravodaje. Budeme-li je dodržovat, pak by neměly vznikat již žádné obtíže. Důležitým úsekem je jeho expedice, věříme, že členové pražského regionu ji budou opět pravidelně zajišťovat tak, jak je to uvedeno v usnesení 2. konferencce ŠČVP. Je to však hlavně jejich morální

povinnost vůči krajanům ve všech regionech. Budeme jim za to všichni vděční.

V rámci ediční činnosti budeme vydávat také knihy i jiné tiskoviny. První z nich je další Šimkova kniha "Volyňáci". Ta bude vydána okresním muzeem a OU v Sokolově ve spolupráci s ŠČVP.

Dále to bude historická mapa Volyně, jejímiž autory jsou ing. J. Hofman a Dr. J. Klepčera.

Důležitým programem je zařazená také kniha ing. V. Palíčky "Zaváté časem". Druhá konference ŠČVP nám uložila též nadmíru čestný společenský úkol: "Organizovat celostátní nebo regionální setkání krajanů při příležitosti historických výročí nebo podle zájmových skupin". V letošním roce to bude především 50. výročí ukončení 2. světové války a účast volyňských Čechů v ní. Na zmíněném již prvním předsednictvu ÚV ŠČVP jsme přijali usnesení, že zorganizujeme

velké celostátní setkání krajanů v Litoměřicích. Zde jsou k tomu, téměř po všech stránkách, nejhodnější podmínky. Stane se tak ve spolupráci s místními společenskými organizacemi, především Obcí legionářskou, ČSBS a také s orgány státní správy. K tomuto výročí se budou samozřejmě konat též slavnostní schůze ve všech našich regionech. Těmito akcemi musíme ukázat, že Volyň ještě žije, že je schopna připomínat a informovat naše spoluobčany kdo byl, jak žil, a jak za svobodu naší vlasti bojovali volyňští Češi. Jsme asi jedinou krajanovou organizací, která po repatriaci to takto dokáže. A na to může být každý volyňský Čech hrdý. Závěrem je možno říci, že úkoly, které jsme vám stručně nastínil, jsou nemalé a jejich splnění nebude jednoduché. Spojme-li však svorně všechny krajanové síly, pak je zdoláme.

V. Dufek
předseda ŠČVP 1. místopředseda ŠČVP

Krajané dělostřelci, vzpomínáte?

Uplynulo 50 let od těch dnů, kdy v předvánoční době od 19. do 22. prosince 1944 pět dělostřeleckých pluků 1. čs. sboru skrytým přesunem za mrazivých nocí z postavení na Ondavě a u Stropkova se přesunulo přes Karpaty do postavení u polského města Jasla. V obranných postaveních sboru zůstala jen děla a minomety pěších praporů a jednotlivá děla a minomety střední ráže, pro vedení náročné klamné činnosti na frontě. Severně od Karpat po Balt se připravovala mohutná zimní ofenziva Sovětské armády, na níž se podíleli i českolovští dělostřelci.

V dělostřeleckých a minometných oddílech 1. a 3. brigád sboru bojovalo mnohá volyňských Čechů, některé jednotky byly tvořeny téměř výhradně z volyňských bojovníků, zvláště u 1. čs. brigády. Proto se hrde hlásíme k účasti na této historické události, na jejímž kvalitním provedení máme nehnynoucí zásluhu.

Naši dělostřelci překonávali značné těžkosti při přesunu k Jaslu, při budování palebných postavení v zimních podmínkách a přípravě paleb na zjištěné cíle u nepřítel. Byly tu značné nároky na kázeň, organizovanost a zejména utajení.

15. ledna 1945 po molnutě šestdesátiminutové dělostřelecké přípravě vyrazily sovětské jednotky k průlomům německé obrany za palebným valem dělostřelce. Průlom byl úspěšný, útočící postupovali beze ztrát, nepřítel byl v pásmu průlomů smeten. Okolo polehale bylo obsazeno město Jaslo a v 15.00 hodin byly splněny úkoly dne. Dělostřelecké pluky přidělené sovětským divizím splnily úkoly vzorně. Cíle přidělené našim bateriím byly zničeny, nebylo cíle, který by nebyl zasažen alespoň 10 ranami.

V Moskvě bylo vypáleno 20 dělostřeleckých salv k počtu úspěšného průlomu fronty u Jasla, na kterém se naše dělostřelctvo plně podílelo.

Všem dělostřeleckým plukům se dostalo vysokého ocenění. Druhému, čtvrtému a pátému dělostřeleckému pluku bylo propůjčeno jméno "Jaselské"

Po válce v r. 1947 byl 15. leden ustanoven jako Den čs. dělostřelctva v zájmu udržování bojových tradic naší armády. Dnes dělostřelci již tento svátek neslaví, jeho význam pro bojové tradice však zůstává.

Ing. S. Tošner

Jak se chránili dělostřelci před zimou, chladem a vlhkem.

Často jsme při přednáškách o našem polním tažení dotazováni, jak se chránili naši vojáci, příslušníci čs. jednotek v zimním období před chladem a vlhkem. Uvedu několik zkušeností z 1. dělostřeleckého pluku 1. čs. sboru v SSSR.

Po odjezdu motorizovaných dělostřeleckých útvarů k Jaslu nastalo na frontě mrazivé počasí. Předtím dominovaly na dukelském bojišti spíše sychravé, deštivé dny a noci.

Jak se příslušníci našich jednotek chránili před nepříjemným počasím? Byl to samozřejmě jejich oděv včetně teplého prádla (tržka kožichu) a obuvi. To však nebylo vždy postačující ochranou, zejména ne v noci, při odpočinku. Zde nám pomáhala naše matička země. Získali jsme velmi dobrou zkušenost se zemlankami, zvláště když se jednotka zastavila na jednom místě alespoň na 2-3 noci. Vykopání malé, pro 2-3 osoby, nehluboké (asi 1 m) zemlanky a její přikrytí kůly a dřem netrvalo tak dlouho, průměrně 3-4 hodiny, byť šlo často o jilovité kamenitý terén (Již samotná skutečnost fyzického výkonu v sychravém, chladném počasí byla ze zdravotního hlediska kladným jevem, než kdyby mužstvo odpočívalo bez pohybu). V takovém úkrytu, do kterého se "lezlo" po čtyřech, byl voják chráněn před deštěm a chladem. V zemlance se dalo dobře topit. Bylo nutno jen vyhloubit malou pec, např. do boční stěny, a prokopat úzký komin zvenčí

(popřípadě ho prodloužit vhodně naskládanými dřevy). Z takové pece pak neúčinně dovnitř a byla-li k dispozici zvláště silnější březová polena (v Karpatech o ně nebyla nouze), pak stačilo přiložit 1-2krát za noc. Oheň přitom byl dost stabilní a plamen nebyl na povrchu vidět, což bylo zvláště důležité pro maskování. Zemlanka bývala velmi bryz ohřátá. Oděv, obuv a přikrývky rychle osychaly a nedocházelo přitom k popelění vstroje, jako tomu bývalo často, jestliže se ohřívali promrzlí vojáci u ohně pod hlofím nebelem. Takovými zemlankám jsme dávali přednost před sklepy ve vypálených nebo rozbořených domech. Zde nebyla totiž k dispozici kamínka. Konečně jednotky nebyly rozmístovány téměř nikdy v osadách.

Ve vytopených zemlankách byla pak možnost vhodně léčit nemocné z nachlazení za jakéhokoli počasí. Většinou jsme nemocné ponechávali v jejich vlastních zemlankách. Zde leželi i několik dní. Občas byli nemocní staženi do jedné zemlanky "oseřitovny". To bývalo při postupu vpravo, kdy takto vyčkávali se zdravotníkem na příchod týlových částí a na odsun.

V. Dufek

Putovní výstava v Mariánských lázních

Když jsme loni v červnu projednávali s ředitelem Městského muzea v Mariánských Lázních dr. Petrem BOUŠEM instalaci výstavy OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ, pak po společné prohlídce nabízených prostor v hlavní budově se najednou zamyslel, obrátil se na svoji spolupracovnici Benediktu KUFNEROVOU a zeptal se: "Co kdybychom výstavu instalovali v Anglické kapli" a po nás dodal: "Je nedaleko odsud v Ruské ulici".

Cestou ředitel vypřávil vedoucí mariánskolázeňského regionu Sdružení Emilii PECOVÉ a nám stručně historii kaple. Postavila ji kolem roku 1879 jistá vdova na paměť svého manžela. Nejpoužívanější pro náboženské účely byla kaple v době, kdy

pokračování na str. 3

následník britského trůnu a od roku 1991 král Eduard VII. zároveň také hlava anglikánské církve - se jezdil v letech 1897-1909 (celkem devětkrát) do zdejším lázní léčit. hrát golf a ovšem (přý především) za svoji "tajnou" láskou - púvabnou kloubnicí. Po odsvěcení kaple celé roky chátrala, ale když ji naše muzeum předloni dostalo, uvolnil Městský úřad finanční prostředky na její obnovu. Rekonstrukce bude do podzimu hotova.

Samotná kaple a prostory v ní se nám líbily, a tak se dne 3. listopadu 1994 v ní konala vernisáž putovní výstavy OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ. Dr. St. Slavík, aby se přizpůsobil prostředí, včlenil do svého vystoupení k asi 30 účastníkům vernisáže vhodné citáty z bible a byl přemlouván, aby hovořil z katedry.

Výstava byla pro veřejnost otevřena od 4. listopadu do 5. prosince 1994 a navštívilo ji více než 500 osob, z nichž se kořím 250 zapalo do knihy ohlasů. Většina návštěvníků byli lázeňští hosté a ti, kteří se zapasli, byli z více než 25 měst Čech a Moravy a ze tří měst Německa. Převládají neutrální a pochvalné záznamy a jeden je kritický.

Z pochvalných vybíráme dva nejzajímavější: "... úloha volyňských Čechů, propagující za tvrdých životních podmínek český um a českou kulturu, je dosud nedoceněna. Proto je tato výstava velmi zásadná." Doc. dr. R. S. Praha. "Vzdávám úctu pořadatelům výstavy". Plk. ing. T. H.

Kritické připomínky od T. Hatosové z Františkových Lázní: "1. Chybí informace o finanční pomoci volyňských Čechů na protirakouský odboj a budování legií 2. Chybí informace o perzekuci Čechů na východní Volyni a to i v dosavadních publikacích o této menšině 3. Není podána (kromě Malé Zubovštiny) informace o východní Volyni." Poznámka: pisatelka zřejmě přehlédla grafomapové informace a fotografie na několika panelech.

Skutečně exponátů a informací o Česích ve východní Volyni neměli a nemají tvůrci výstavy dostatek. Tato zasvěcená návštěvnické by jistě pomohla informace doplnit. Svoji adresu vak nepřipsala a členkou Sdružení není. Budeme po ní pátrat.

Již 7. prosince 1994 se konala vernisáž výstavy v Chomutově. Jak se představila výstava v tomto městě, sdělíme čtenářům v příštím čísle a zároveň podáme stručně zhodnocení jejího ročního putování.

Ing. Jiří Hofman - SČVP,
dr. Stanislav Slavík - NM

VÝSLEDEK JEDNÁNÍ NA POLSKÉM KONZULÁTĚ V PRAZE

V rámci úsilí o poskytnutí jednorázové peněžní částky obětem nacistické perzekuce i z řad našich krajanů, navštívili jsme dle daného slibu polský konzulát v Praze. Požádali jsme o informaci, zda takováto finanční částka se vztahuje i na volyňské Čechy, bývalé občany Polska, především na pozstatelé po občanech Českého Malina a Michny-Sergejevky. V příjmemném jednání nám byla předložena kritéria a předpokládá takováto možnost i oficiálním písemným dokumentu. Prvním z nich je předpoklad, aby

Dopis od volyňského krajana z Kanady.

Vážený bratře Hofmane,
jistě jsi zvědav, kdo Ti piše.

Jmenuji se Josef Hýnek a jsem jednatelem ČsOL v Zahraníčí, Zemský výbor Kanada. Našem dlouholetým předsedou byl Vladimír Dufek, o němž se chci v tomto dopise zmínit.

Tvou adresu jsem dostal od p. Dufkové, která mě požádala, abych Ti o Vladimírovi něco napsal.

Tož, jak už je Ti jisté známo, br. Vladimír Dufek dokončil svou pozemskou pouť 15. května 1994 po dlouhém a těžkém nemoci ve věku 70 let. Dne 27. dubna mě požádal, abych svolal výbor, že by nás chtěl ještě jednou vidět. Tak jsme se sešli a já jsem tuto schůzi zveřejnil fofkou, kterou Ti přiložen posílám. Br. Dufek byl posmrtně povýšen do hodnosti generál-majora.

Já se s Tebou osobně neznám, ale viděl jsem Tvé jméno ve volyňském časopise Zpravodaj č. 8/93. Rozumím tedy, že jsi

Za dopis z Kanady děkujeme ing. J. Hofmanovi a především jeho autorovi, Josefu Hynkovi, jednatelem zemského výboru ČsOL v Kanadě. Byli jsme požádáni předsedou Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel v ČR, abychom vyjádřili soustrast všem členům kanadského výboru ČsOL k předčasnému úmrtí jejich předsedy Vladimíra Dufka a současně hrdoť nám tím, jak se na celých místech ve vedení kanadských legií uplatňují volyňští krajané. Uvítali bychom další zprávy o činnosti, životě a osudech dalších našich krajanů v Kanadě. Rádi je uvetejme i v našem časopise.

Vzhledem k velké textové náplni tohoto čísla jsme fotografií nemohli uveřejnit snad se to podaří někdy příště

Setkání v regionech

Cheský region sněmoval

Nejmladší region se setel 8. října 1994 ke svému prvnímu sněmování. Téměř padesát členů a hostů vyslechl krátké zprávy o činnosti z úst předsedy kně L. Mácové. Zprávu o hospodaření podala sestra Olmannová, která také suverénně řídila celý jednání.

Minutou ticha přítomní uctili památku zesnulých členů našeho sdružení a padlých vojínů na Dukelském průsmyku. K účasti volyňských Čechů v prvním a druhém odboji krátce promluvil Dr. Jan Křivka.

O kulturní vložku se podělili bratř Mace a sestra Sahulková, kteří přednesli básně krajanů Foitika a Pospíšila.

Etinografka z chebského muzea pi. Dr. Votroubková ve svém příspěvku uvedla, že z dvou tisíc Čechů, kteří žili v Chebu před II. světovou válkou, zůstalo po mnichovském diktátu 191 Čechů. Ze severních Čech a Severní Moravy bylo nuceno odejít jen malé procento českého

volyňák. Já také pocházím z Volyně, narodil jsem se v r. 1915 v Malém Špakově, asi 18 verstv (km?) na západ od Rovna. Br. Dufek byl také Volyňák, narodil se v Kupčicově. Máme ještě dva další Volyňáky ve výboru, jsou to Jaroslav Kytíl, rodiště Kupčicová a Jaroslav Nesvadba, rodiště Mrotin, obě od Zdobunova. Všichni jsme na fotce - jména na zadní straně. Natolik rozumím, než Vladimír Dufek a Dr. Vladimír Dufek, co přispívá do časopisu Zpravodaj, byli bratřaci.

Nevím, jak pohlížili na situaci ve světě, ale přesto, že někteří se snaží zavést na světě mir a pokoj, situace se zdá beznadějná. Mým koničkem po válce je studium biblického prorocství a v roce 1992 jsem dal dohromady krátkou úvahu o budoucnosti, jak ji vidím ve světle slova Božího - Bible. Příloženě Ti jednu kopii posílám, jestli Te to bude zajímat. •

Bliží se konec roku a tak si dovoluji popřát Ti dobrého zdraví, radosti a nadešvé hojného Božího požehnání v době vánočních svátků i do toho nového roku 1995.

Srdcečné zdraví

Josef Hýnek, jednatel.

Redakce Zpravodaje

obylatstva, jelikož zde Češi tvoří nezanedbatelnou část kvalifikovaných dělníků.

Čechy bylo osídleno Čechy z Táborska, což mělo zaručit stabilitu tohoto důležitého regionu. Počítalo se také s reemigrací z České Volyně, ale převážně z Rumunska. O reemigracích z Rumunska je podle dr. Votroubkové dostatek archivních zpráv, ale o Čechích z Volyně téměř žádné! Původně se předpokládalo, že Chebsko osídli asi dva tisíce našich krajanů, ale při realizaci se zjistilo, že z předpokládaných 350 zemědělských domoství bylo k dispozici pouze 3. Z 285 rodinných domoství bylo k dispozici také pouhý zlomek tohoto čísla. V lednu 1947 se znovu jednalo o možnostech usídlení plánovaný počet vol. Čechů na Chebsku. Návrhy osídlovací komise, aby na jednom statku hospodařilo několik volyňských rodin byly zvláštní vojenskou jednotkou záteč odmítnuty. Po odchodu mnohých slovenských rodin zpět na Slovensko v letech 1946/47 bylo nakonec usídleno na Chebsku do března 1947 25 rodin a dalších 47 rodin v polovině roku 1947. Timto datem končí veškeré informace o usídlování Čechů z Volyně na Chebsku.

Přítomní vyslechlí také velmi zajímavou informaci o autobusovém zájezdu převážně krajanů ze Sovepky a Smolany na Volyň, od přímého účastníka zájezdu a členu výboru našeho sdružení br. Hrdličky.

Poté se rozprúdila družná beseda mezi krajaný při bohatém pohostění připravené převážně obřavými členkami. Výborné volyňské koláče sdával téměř každý účastník při odchodu. Zdáhle zmnožím nejmladšího regionu doprovázela odpodlene hlava krajana Odrštila píj které si zatančilo i nejstarší účastníci setkání. Na Havelskou pouť do Chebu v příštím roce již dnes zveme krajaný a jejich přátele. S povděkem kvitujeme účast i vzdálených krajanů a zvláště vedoucí karlovarského regionu sestry Pelcové.

V. Dufek

Tak vítáme chebský region v našem Sdružení. Jsme potěšeni, že vznikl, že takto zajímavě směřoval. Děkujeme za tuto povzbuzující informaci. Do další práce přejeme hodně zdaru. A na Havelskou pouť jistě přijedeme *V. Dufek*
Z karlovarského regionu

V prosinci 1994 se nám vydala slavnostní přednášková beseda, na kterou přišli krajané dobrým domácím pečivem a věcnými dary do tomboly. Dik výtěžku z tomboly a sponzorce Světlaně Smolínové jsme mohli zajistit bohatě obědřením.

Besedu jsme zahájili ohlednutím za minulým rokem, vzpomínkou na různá výročí a uctění památky zemřelých krajanů. S úlevou jsme si také vydýchli, že v našem Sdružení konečně zavládl smír.

Děkují touto cestou všem našim krajanům za celoroční spolupráci a obce při organizaci slavnostní výroční besedy. Zvláště děkujeme paní Světlaně Smolínové, panu V. Slavíkovi, manželům Randovým a manželům Jančovým, paní Larise Zábřanské, paní Marii Vegrichtové a paní Soně Beckové-Jindřichové.

vedoucí regionu Věra Pelcová

Blahopřání:

Dne 27. 12. 1994 se naše nejstarší krajanek v teplickém regionu paní Anna Pospíšilová původem z obce Noviny České dožila 95 let. Hodně spokojenosti a zdraví do dalších let přeji krajané.

Za teplický region Bítovský

Paní Ludmila Punčochátová z Berezné t. č. bytem v Ostrově n./O. se 28. 12. dožila 70 let života. Do dalších let přejeme hodně zdraví, spokojenosti a životního elánu.

Za region Karlovarska Věra Pelcová

V karlovarském regionu se dožila v lednu 1995:

Glanc Josef z Olšanky t. č. bytem Karlovy Vary 65 let života,

Hladík Vladimír z Olšanky t. č. bytem

v Tachově 70 let života,

Becková Soňa z Cumané t. č. bytem Karlovy Vary 65 let života,

Sedláček Jaroslav z M. Zubovštiny t. č. bytem v Dlouhé Lomnici 40 let života.

Za karlovarský region přeje všem hodně

zdraví a spokojenosti Pelcová

Oznámení

Oznamujeme naši krajané veřejnosti, že začátkem ledna 1995 převzala funkci hospodářky Sdružení p. Marie Nečasová z Prahy.

Žádáme vedoucí regionů a krajaney, aby dary pro Sdružení a požadavky na členské známky zasílali již na její adresu a to:

Marie Nečasová,

ul. Svidnická 509,

Praha 8, 181 00,

telefon byt: 02/855 00 70.

Odstupující hospodář Stanislav Tošner děkuje všem krajanům, především vedoucím regionů za dobrou spolupráci, ku prospěchu naší krajané organizace a přeje všem dobré zdraví a pohodu.

Ing. S. Tošner !

Dary našich přátel na tiskový fond

Antonín Bartoš z Velkých Losin	100 Kč
Božena Dusová z Velkých Losin	100 Kč
Emilie Pelcová z Klášterce	50 Kč
Vladimír Hrdlička z Kadané	50 Kč
Vladimír Kendík z Nového Jičína-Ziliny	100 Kč
Vladislav Kozák, krajan ze Švédska	500 Kč
Anna a Jiří Pokorný z Broumova	100 Kč
Region Domažlice, vedoucí Břetislav Vokáč	500 Kč
Růžena Novotná z Frýdlantu	100 Kč
Marie Pospíšilová z Mladějovic	100 Kč

Dary na fond Sdružení

Anna a Jiří Pokorný z Broumova	100 Kč
Anna Riglová z Nyfan	150 Kč
Firma Ing. Alexandra Petříčka z Brna Rečkovice	300 Kč
Vladimír Němec z Mladějovic	100 Kč
Josef Ledvina z Bartošovic u Nového Jičína	50 Kč
manželé Helena a Jiří Puškinovi z Prahy	100 Kč
JUDr. Mastný z Prahy	100 Kč
Josef Holásek ze Špindlerova Mlýna	100 Kč
manželé Kleišmíd z Jaroměře	100 Kč
Petr Voráček z Prahy	100 Kč

Dary na činnost karlovarského regionu

Boleslav Hnojilek, Vřesová	100 Kč
Václav Vavryčuk, K. Vary	100 Kč
V. Dědek, K. Vary	100 Kč

Všem dárcům ze srdce děkujeme!

Smuteční oznámení

Dne 1. 12. 94 jsme se na terezjiňském hřbitově rozloučili s nejstarší krajanou litoměřického regionu paní Marií Vondráčkovou-Pěknou. Zemřela ve věku 96 let. Do repatriace žila v Holovíně České ve východní části Volyně. O jejím životě vyšel ve Zpravodaji článek. Byla velmi pilnou čtenářkou Zpravodaje, velmi se zajímala o dění ve Sdružení a přispěla velkým peněžním darem na dárky pro děti od Černobylu.

Čest její památce.

Za litoměřický region Miluše Dědková

V roce 1994 nám navždy odešli tito krajané:

Václav Prokůpek

z Hrušovan ve věku 79 let,

Vlastimil Procházka

z Lovosic ve věku 58 let,

Marie Pospíšilová

z Lovosic ve věku 74 let,

Věra Šubrtová z Litoměřic ve věku 83 let
Josef Opočenský z Horních Řepčic ve věku 70 let.

Kdo jste je znali, vzpomeňte si na ně s námi.

Za litoměřický region Libuše Dědková

S pocity smutku sdělujeme, že dne 16. listopadu 1994 zemřel po těžké nemoci generálmajor v. v. Josef Vašek z Prahy, původem z Českých Dorohostaj na Volyni.

Rodina Valešova

Dne 1. 10. 1994 zemřel krajan pan Alexandr Danda, ve věku nedožitých 72 let, bytem Mikulášovice, okr. Děčín, roddák z Novokrajeva.

Pohřbu se zúčastnilo na 400 místních občanů.

Náš krajan zde úspěšně působil v místním Českém myslivčeckém svazu a Svazu bojovníků za svobodu. Rodina Dandova zde žije od roku 1947 a je velmi vážená. Alexandr Danda byl příslušníkem praporu samopalníků 1. es. arm. sboru v SSSR. Po zranění na Dukle a vylčení byl do konce války zbrojřem čes. tankové brigády.

Čest jeho památce.

Alexandr Hloušek, Chomutov

S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým, že nás navždy opustila naše drahá maminka, babička a prababička paní Anna Havlíčková, roz. Bačková, roddacka z Martinovy ve věku 91 let. Zemřela v pátek 16. prosince.

Za zarmoucenou rodinu:

dcery Anna a Kristina a bratr Stanislav s rodinami.

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás po dlouhé a těžké nemoci opustila naše drahá maminka, babička a prababička p. Helena Kalašová, ve věku 82 let. Zemřela 11. prosince.

Za rodinu syn Václav a snachy Zdeňka a Dana.

Opřav:

Do minulého čísla se nám vloudily chyby ve jménech dárců. Místo Josef Hlušícky mělo být Josef Hlušíčka, místo p. Marie Pečáčekové ze Zborova na Slovensku mělo být správně p. Evženie Kopčáková.

Chyba se nám vloudila i v čísle 8/1994 na str. 3 v rubrice Epizody, kde bylo uvedeno jméno autora jako D. Sameš. Správné mělo být D. Samec.

Za všechny tyto chyby se moc omlouváme!